

4 nedeľa pôstna 2022 o slepcovi prevzaté z roku A

AI V obchodoch nám často ponúkajú rôzne akcie. Napríklad propagačné akcie dva v jednom. Keď si kúpime jeden výrobok, druhý dostaneme zadarmo.

KE Niečo podobné sa deje pred našimi očami v dnešnom evanjeliu. Ježiš prejavuje svoju moc na sviatok svetiel. Uzdravuje telesnú aj duchovnú slepotu.

DI Zázrak uzdravenia zo slepoty sa nedeje naraz, ale postupne. Slepce najprv vidí v Ježišovi len ďalšieho človeka v rade tých, ktorí sa nad ním zľutovali. Svedčí o tom výpoveď slepého: "Človek menom Ježiš mi povedal - Choď, umy sa v rybníku Siloe, - čo v preklade znamená: Poslaný. On šiel, umyl sa a vrátil sa vidiaci. Po tejto skúsenosti už uzdravený človek začína meniť svoj pohľad na Ježiša z obyčajného človeka na neobyčajného. Svedčí o tom aj vypočúvanie farizejov. - Znova sa teda pýtali slepého: „Čo hovoríš o ňom ty? Ved' tebe otvoril oči!?" On odpovedal: „Je prorok.“ Odpoveď slepca ukazuje, ako sa prehlbuje jeho vnímanie Ježiša. Čím viac premýšľa o tom, čo sa stalo, a o rozruchu, ktorý to spôsobilo, tým viac si uvedomuje, že Ježiš nemôže byť len obyčajný človek. Ale tým to nekončí. Neskôr sa uzdravený slepec opäť stretne s Ježišom. „Ty veríš v Syna človeka?“ On vravel: „A kto je to, Pane, aby som v neho uveril?“ Ježiš mu povedal: „Už si ho videl – a je to ten, čo sa rozpráva s tebou.“ On povedal: „Verím, Pane,“ a klaňal sa mu.

Ladislav Simajchl sa nad týmto evanjeliom zamýšľal takto: Prečo jeden verí v Boha a druhý neverí, jeden rozumie a druhý nerozumie, jeden vidí a druhý je slepý? Telesne slepým Ježiš vracia zrak. Je to však viac než len fyzický zrak. Farizeji majú dobré oči. A predsa to nie sú farizeji, ale slepec, kto teraz vidí Ježiša. Vidí hlbšie ako len jeho telesné oči: Uveril, že je Boží prorok - Mesiáš. Slepce sa nechť priviesť k svetlu viery a drží sa ho s jednoduchou a priamočiarou logikou, ktorá zmätie rozum neveriacich. Farizeji, ktorí majú oči, sa v rozprávaní javia ako slepí, zaslepení. Je to úplná komédia, ktorú tu rozvíjajú, aby sa vyhli nutnosti uveriť v Ježiša. Konajú podľa pravidla: Nechceme, aby to bola pravda, preto to nie je pravda. Taká je logika nevery, vtedy aj teraz. Vytiahnu čokoľvek, aby si pomohli: výsmech, osobné urážky, ponižovanie osoby, ktorá verí, vyhrážky a

zастраšovanie. Keď ani to nepomôže, nastupuje vyhnanie: "Vyhnali ho." A ako sa farizeji vyzbrojili svojimi vedomosťami! Všimli sme si, že ich neustálym refrénom je: vieme, že..., je nám známe, že..., je dokázané, že... Tu vidíme, akou chorobou je nakazená ich duchovná slepota: samolúbou pýchou, chorobnou vševvedúcnosťou.

PAR Aké je z toho pre nás poučenie? Naučme sa poznať hranice svojho poznávania, buďme pokorní. Uvedomujme si nielen to, čo vieme, ale aj to, čo nevieme. Svätý Augustín vedel a v 4. storočí povedal, že prúdy Božej milosti netečú do vrchov ľudskej pýchy, ale tečú do údolí ľudskej pokory. Učme sa poznať mieru ľudskej slepoty od narodenia, aby sme túžili po Ježišovom svetle.

MY Pierre Lefevre vo svojej knihe *Príbehy písané životom* rozpráva príbeh mladého muža: V osemnástich rokoch som nastúpil na vojenskú službu. Bol som povolaný do Paríža. Prvýkrát v živote som sa ocitol medzi ľuďmi, ktorí vôbec neverili. Spomedzi tridsiatich vojakov v našej izbe som bol jediný, kto chodil v nedeľu do kostola. V tejto situácii som začal mať pochybnosti. Moji priatelia boli v podstate úprimní a sympatickí. A pritom sa nestarali ani o kostol, ani o náboženstvo. Takže človek by sa zaobišiel aj bez náboženstva. A nakoniec, prečo by som mal mať pravdu len ja a ostatní sa mýlia? Tak som pomaly začal strácať dôveru a vieru. V mojom srdci bola temnota. V tejto tme mi Boh dal svetlo. Mal som tetu, ktorú som si veľmi vážil. Teta Tereza. Bola zdravotnou sestrou. Stelesnená dobrota. Nikdy sa nevydala a počas celého života ticho pomáhala ľuďom v duševnej a fyzickej núdzi. Na dovolenku som išiel navštíviť tetu Terezu. Žila v dedine neďaleko Paríža. Popoludní som sa išiel prejsť a chvíľu som obdivoval krásnu rieku z mosta. Potom okolo prešiel starší tulák a zastavil sa pri mne. Dali sme sa do reči. Zrazu ukázal na dom mojej tety. Povedal plný nadšenia. "Žije tam najlepšia žena v celej štvrti. Sama nemá takmer nič, ale robí všetko pre to, aby nám v našej biede pomohla." V tej chvíli som pochopil: moja teta je zďaleka najlepší človek, akého poznám, a je to hlboko veriaca kresťanka. Nie je viera, ktorá vyžaruje takúto lásku, pravdivá? Tak som našiel cestu späť k viere.

ADE Ďakujeme za svetlo viery. Ak je slabá, prosme Boha, aby ju prehĺbil a uzdravil. Amen.